

AFSPRAAK MET TANTE WILKINSON

Toen ik dacht dat eindelijk het moment was gekomen om ons gesprek te beginnen, nam zij het commando over.

“Kom mee naar de andere kamer.

Ik wil je iets laten zien.”

“Wat dan?”

We kwamen in een zaal die bijna zo groot was als mijn huidige appartement.

Ongeveer honderdzeventig vierkante meter.

In het midden stond een biljarttafel.

Ze vroeg of ik het spel kende.

Of ik kon spelen.

Ik zei ja.

Ik legde uit dat ik niet bijzonder dol was op Goriziana, de traditionele Italiaanse variant, en dat ik de voorkeur gaf aan Amerikaans pool.

Ze glimlachte.

“Daar twijfel ik niet aan.

Dat wist ik al.”

Ik greep meteen mijn kans.

Ik vroeg haar of ze geld had uitgegeven aan de inlichtingendienst van Hare Majesteit, of ze mijn boeken gratis had gelezen, of dat ze mijn moeder gewoon om inlichtingen over mij had gevraagd.

Ze antwoordde niet.

Of misschien antwoordde ze met stilte.

Toen leidde ze me naar een lange tafel.

Daarop lagen bestekken, manicuresets, pedicuresets en talloze artikelen voor persoonlijke verzorging uitgestald.

Alles was van gepolijst staal.

Elk stuk werd elke week opgepoetst om zijn glans te bewaren.

Maar dat was niet wat mijn aandacht trok.

Elk voorwerp droeg hetzelfde symbool.

De twee zwaarden.

Het merk.

De handtekening.

De identiteit.

Wilkinson Sword.

Er liep een rilling over mijn rug.

Voor het eerst begreep ik echt waar ik was.

Ik was niet de gast van een manager.

Ik was niet de gast van een topbestuurder.

Ik was zelfs niet de gast van een bedrijfslegende.

Op een gegeven moment hoorde ik vrouwenstemmen die haar riepen.

“Tante…

Tante…

Waar ben je?”

Zonder aarzelen antwoordde ze:

“Ik kom zo.

Ik ben bij mijn neef.

De zoon van Gillette.”

Op dat moment had ik geen twijfels meer.

Ik was in het huis van mijn tante.

We gingen terug naar de andere kamer.

Iedereen stond klaar om te vertrekken.

Iedereen behalve ik.

Maggy nam mijn arm en zei:

“Laat me je mijn dochter en mijn twee kleindochters voorstellen.

Geen van beiden is getrouwd.

Kom mee.

Ik wil je iets laten zien.

Ik hoop dat het je gelukkig maakt.”

Eerlijk gezegd was ik volkomen dronken.

Niet van wijn.

Van informatie.

Van emoties.

Van tijd.

Ik kon er niets meer van verwerken.

Zij daarentegen, dat kleine Engelse oude dametje, was een aardbeving.

Ik vroeg me meteen af hoe ze geweest moest zijn toen ze jong was.

En of iemand haar ooit in toom had kunnen houden.

Het antwoord kwam vanzelf.

Nee.

Daar stond ze boven.

Ze was een vrouw van staal.

We kwamen aan bij een verlaten fabriek.

Ze bleef staan.

Keek er zwijgend naar.

Toen zei ze:

“Fernando.

Hier is alles begonnen.

En als ze jou eerder hadden gekend, zouden we ons bedrijf vandaag nog hebben.

Dan waren we nooit gedwongen geweest het te verkopen, door slecht bestuur en arrogante beslissingen.”

Haar dochter.

Haar kleindochters.

Allemaal stil.

Zelfs Dominique leek ontroerd.

Toen zei hij:

“Dit is de emotionele rondleiding die de oude dame altijd geeft om indruk te maken op haar gasten.

Altijd dezelfde Engelse ceremonie.”

Maar deze keer sprak ze niet tegen een gast.

Ze sprak tegen haar neef.

Toen de rondleiding voorbij was, brachten ze me terug naar mijn hotel.

Ik was degene die vroeg om terug te gaan.

Ik was er niet klaar voor om zoveel emoties op één dag te verwerken.

Maar de volgende dag zouden we elkaar weerzien.

Ferdinando